

SMRDUTÝ KOJOT

ROSANA ZVELEBILOVÁ

SMRDUTÝ KOJOT

Rosana Zvelebilová

Smrdutý kojot

Copyright © Rosana Zvelebilová, 2022.

Obálka © Rosana Zvelebilová, 2022.

Ilustrace © Rosana Zvelebilová, 2022.

Vydalo © Canc, 2022.

ISBN 978-80-908500-1-9 (PDF)

ISBN 978-80-908500-0-2 (brožovaná)

ISBN 978-80-908500-2-6 (ePUB)

ISBN 978-80-908500-3-3 (MOBI)

ISBN 978-80-908500-4-0 (verze pro mobil)

PŘEDMLÚVA

„Svět patří těm, co se neposerou!“

Charles Bukowski to prý nikdy nikde nenapsal a snad ani neřekl, přesto je mu tento citát přisuzován. Podle toho, jak žil, myslel a psal. Věřím, že kdyby tu s námi ještě byl (a uměl česky, což je naprosto nepodstatný detail), nejen že by měl z Rosany radost, ale fakt by to pronesl a dost možná i někam napsal. Protože jestli to někoho plně vystihuje, tak ji.

Když vyšly Bedny, neměla jsem na ně odvahu, protože mě vystrašila jejich propagace. Nebyla jsem si z toho, co jsem o nich četla a slyšela, jistá, že tak ulítlé a drsné dílko budu schopná přečíst, pochopit a ocenit. Že objevím dost nastrčených *Easter eggs*, ocením cynický humor, zvládnou drsné scény.

A pak mi „na stole“ přistál Kojot. Jako redaktorka a korektorka si totiž nevybíráte. Samozřejmě jsem mohla odmítnout, ale neudělala jsem to. Rozhodla jsem se, že budu k textu přistupovat profesionálně, bez ohledu na to, jak se mi bude pozdávát. Že nebudu hodnotit obsah, ale řešit pouze věcnou stránku – logiku, stylistiku, pravopis... Že to pro Rosanu udělám, protože si to přála.

Nepočítala jsem však s tím, jak mě Kojot dostane! Jistě, i on je ulítlý a místy drsný. Narážky, které jsem objevila, mě ale mnohokrát nahlas rozchechtaly, cynický tón mi k tomu tak dokonale sedl, že jsem ho v hlavě přirozeně nasadila na začátku a udržela až do konce, a žádá ze scén, jakkoli se mohly zdát drsné, mi nepřišla „přes čáru“ nebo nepatřičně hrubá. Kojot je vtipně praštěný, a přitom hluboce lidský. Je skvěle promyšlený, inteligentní a rozhodně originální. Jsem ráda, že se Rosana neposrala, a doufám, že to svět ocení a začne vámi. (A já si rozhodně přečtu Bedny.)

Dagmar Digma Čechová

OBSAH

1. Svině lov	7
Wayside, Nebeska, středa 13. 6. 1866.....	10
Sodville, Nebeska, 1867.....	11
2. Dnes zemřu	21
Marsland, Nebeska, 1868.....	24
3. Jsem byl ve válce, pičo.....	46
Sextas, 1864.....	48
Sextas, 1865.....	51
4. Zítřa zemřu	59
Hemingford, Nebeska, 1862.....	66
5. Donald je zmrď, pičo	69
Hemingford, Nebeska, 1869.....	70
6. Svině mrtvola	75
Hemingford, Nebeska, 1868.....	79
Bednořit, Nebeska, 1869	80
7. Možná nezemřu	88
8. ŽIVÝ, svině.....	97
Nebeska, 1867.....	98
Přehrada Box Butte, Nebeska,1868	98
9. Život Xenie Martens	109
Sodville, Nebeska, 1855.....	117
10. Zkurvená rodina Calderů.....	130
Sisal, Měxiko, 1844.....	131
Sisal, Měxiko, středa, 10. 6. 1863.....	139
11. Štěstí Xenie Martens	145
Sodville, Nebeska, 1868.....	147
12. Svině kamarád.....	156
Sodville, Nebeska, 1868.....	156
13. Námořník, pičo	164
Sisal, Měxiko, středa, 10. 6. 1863.....	165
14. Pomsta Emilia Caldery	175

15. Svině hospoda	192
Na blbém místě, Nebeska, 1867	193
16. Nejvyšší čas začít žít.....	199
17. Svině čoklové.....	223
18. Výuka	239
19. Svině Wintonova neřest.....	253
20. Má vražda	274
21. Sado maso, svině.....	283
22. Redburnův vodkaz, pičo	295
23. Svině banditi.....	304
24. Smrt asi není to nejhorší	313
25. Vejprask, pičo	324
Sextas, 1866.....	329
26. Smrt starosty	357
27. Svině dort	369
28. Požár, pičo	385
Wayside, Nebeska, středa 13. 6. 1866	389
29. Svině šampón	392
30. Má smrt.....	402
31. Svině Lawn.....	414
32. Duel, pičo	429
33. Minutové setkání.....	442

1. SVINĚ LOV

Cofee Mill Butte, Nebeska, sobota 4. 6. 1870

„Né, prosím, nedělej to!“ škemrá ubožák u mejch nohou. Smrdí jak tchoř, asi se posral. „Prosím... Já nechci umřít...“ Skoro brečí, zbabělec. Proč všichni tak srabácky škemraj? Nechápu. Dělej ramena, a pak takhle brečej.

„A nechceš radši říct nějaký lepší poslední slova?“ ptám se ho posměšně. „Vyřídím to Slizákovi.“

Jako by mě ani neposlouchal. „Prosím, nezabíjej mě... Prosím...“ jede si svoje.

„Můžeš pak v pekle říkat, že –“

„Né, prosím!“ Ani mě nenechá doříct moji oblíbenou větu, kterou říkávám předtím, než někoho odprásknu. S tímhle není žádná sranda. „Prosím, nedělej to...“

Do hrudníku. Najednou se tváří děsně překvapeně. Co čekal? Drží si ránu, ze který mu crčí červená, kulí oči a chrčí. Ne, další kulky je pro něj škoda. Ať si hezky umře v bolestech, já chvilku počkám, říkám si a usmívám se na něj. Plácne sebou do jehličí a je ticho. Krásný ticho. Nadechnu se svěžího ranního vzduchu. Bezesná noc plná stopování, výstřel do šmejda při východu slunce... Jaká to romantika! Ale vyplatilo se. Svině ráno.

Vytáhnu z vaku postroj, kterej mu upevním za kotníky. Kšandy si přehodím přes ramena a vykročím. Táhnu za sebou mrtvolu a ta

za náma nechává pěkněj krvavej šlic. Je těžkej, hovado. Musel zdrhnout zrovna do tohohle pitomýho lesa? Debil. A ještě ho tu musím nahánět... Se nemohl zašít někde u cesty?

Vztekám se s ním snad hodinu, než ho dotáhnu ke svému povozu. Musím si na chvíli sednout a odfrknout. Je vedro jak v pekle. Svině horko. Na posezení vychlastám snad půl galonu vody a vyhulím dvě cigára.

„Tak pojd', ty šašku,“ řeknu nebožtíkovi, zaháknu konce kšand na kladku a vytáhnu ho. „A ne že mi to tu zasereš.“ Otočím jeřábem, mrtvolu uložím na korbu a přikreju plachtou. Přemejšlím, že v takovým vedru proběhne dřív kremace, než ho dovezu. Nebo mi tu shnije. Možná už shnil, podle toho smradu...

Sednu na kozlík a pobídnu svoji Starou – kobyly, která byla stará už při koupi. Do Hemingfordu se trmácím snad věčnost a už se nemůžu dočkat, až si orazím v hostelu.

Jak vjedu do města, lidi se chytaj za nosy. No jo, mrtvoly nejsou nic voňavýho... Pro mě je to o zvyku. Svině smrad. Zastavím před radnicí a šerif Peter, takovej udělanej vysokej světlovlasej vazoun, vyběhne hned, jak mě zahlídne.

„Kam ho mám složit?“ ptám se a už cestujícího zvedám na kladce.
„Je sobota, ty vole,“ pyskuje. „Myslíš, že tu touhle dobou někdo je?
I já tu jsem spíš náhodou.“

No jo, vlastně. Do prdele.

„Do prdele,“ řeknu nahlas. „A já už se vidím v knajpě, jak se brutálně vožeru za tu odměnu...“

„Skočím pro Viktora. Zatím toho kriminálního šoupani k ledu do sklepa.“ Hodí mi klíče. „Je tam i umyvadlo, kdyby tě třeba napadlo trochu se vykoupat,“ přesvědčuje mě, ale sám nevěří, že na to skočím.

„By to pak vypadalo, že nepracuju.“

„Aspoň by se kolem tebe nehemžilo tolik much.“

„Se pak vydrhnu i se Starou a povozem,“ máchnu rukou.

Zašklebí se. „Ty to děláš naschvál?“

„Jasně že jo. Ať si to Slizák pěkně vyžere za tu debilní přezdvíčku.
A už běž, nebo tu z toho horka chčipnu taky.“

Konečně odběhne a mě čeká další tahání se s mrtvolou. Svině mrtvola. Aspoň že je tu chládek. Byl dobrej nápad postavit v Hemingfordu cihlovou radnici, i když mám pocit, že v tomhle vlhkým a ponurým sklepe snad mrzne. Pohledem loupnu k umyvadlu, ale fakt na to kašlu. Čím odpornější jsem, tím kratší dobu se chce Slizák vykecávat. Navíc odtud hodlám co nejrychleji vypadnout, tenhle sklep je vážně děsivej. Takže čekám před kanclem Slizáka a sleduju, jak se určená postavička hemingfordského starosty blíží. Je při těle, nosí kšandy, hrbí se, je furt upocenej, vlasy má olezlý a z pár pramínků si plete dlouhej copánek jak nějakej indián...

„Smrdutý kojot!“ zvolá nadšeně.

„Nazdar Slizáku.“ Založím si ruce na hrudi a čekám, až odemkne.

„Slezak, sakra,“ ukazuje na nápis, co má na dveřích.

„Sorry, neumím číst. A Slizák na tebe sedí víc,“ reju do něj.

„Seš zas jak vosina v prdeli.“ Hned mi naleje tu jeho whisky, která alkohol viděla leda z rychlíku.

„V tvójí prdeli,“ prsknu a napiju se. „Naval odměnu.“

„A nechceš se mnou chvilku posedět?“

Jasně, potřebuje se ulejšvat, aby se nemusel starat o děcka, který si nadělal. „Nebudu tu s tebou sedět.“

„Proč?“

Mám vymejšlet nějakou výmluvu? „Poněvadž se mi nechce.“ Bez dovolení si naleju tu jeho slabotu. Mám vychování a z flašky to do sebe klopit nehodlám. Nemluvě o tom, že nechci od Slizáka chytnout nějakéj hnus.

On otevře trezor, napočítá prachy a jak nějakéj poklad mi je podá. „A poslední slova?“

„Prosím, nezabíjej mě,“ odcituju vysokým hlasem, aby bylo jasný, jakéj to byl srábek.

Slizák se může potřhat smíchy. „Jsem zvědavěj, jaký budou poslední slova Redburna.“

A je to tady. To mi tak chybělo. „Víš o něm něco novýho?“

Zavrtí hlavou.

„Tak drž hubu.“

Asi to nepobral, poněvadž místo toho do mě začne valit: „Bylo by dobrý něco s tím udělat. Sice dlouho žádný město se zemí nesrovnal, ale jak minulej měsíc přepad Jay Am ve Vajglmingu, ti nahoře zvýšili vodměnu na čtyřcet táců.“

Wayside, Nebeska, středa 13. 6. 1866

Benito Redburn – Měxičan, kterej se svojí bandou obrátil Nebesku vzhůru nohama. A nejen tu – i můj život.

Já si rodiče moc nepamatuju. Tata umřel na nějakou chřipku, když mi bylo asi šest. Mamka si našla novýho šamstra a prostě se odstěhovala někam do tramtárie. Bylo mi smutno z toho, že mě nevezala s sebou, ale ona už mě nechtěla vidět. Měla novej život a novó děcka, takže se o mě starali prarodiče, jako že tatovi rodiče. Babka byla silně

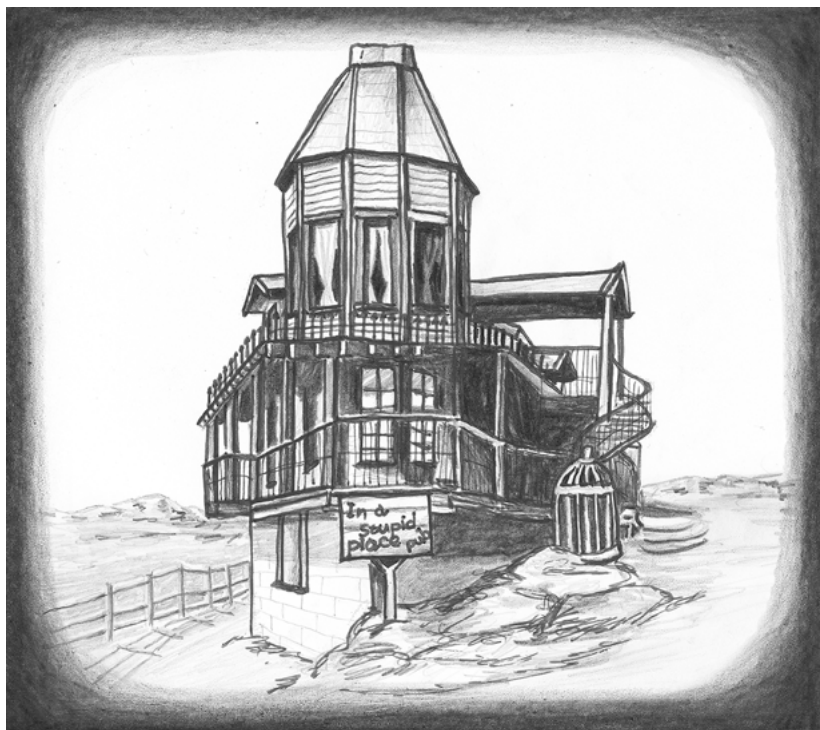
věřící, a když nebyla v kostele, obskakovala faráře, zahradu a dělala prostě všechny tyhle náboženské věci. Možná proto k tomu mám trochu odpor – byla až moc fanatická. Ráno mě budila tak, že mi nakreslila palcem pomyslnej křížek na čelo. Dělala mi to pořád. Děda na tom byl pro změnu hodně špatně duševně. Zapomínal věci, ztrácel se a už ani nevěděl, jak se jmenuje. Ale bylo to s nima fajn, dokud se do našeho skromnýho městečka nepřihnal Redburn se svojí bandou. Ten pohled jeho černejch očí si pamatuju do dneška a kolikrát mě budí ze spaní. Mně bylo teda už šestnáct, žádný děcko, ale stejně to bylo děsivý. Zíral na mě ze hřbetu koně v zářivě rudý košili, za ním šlehal plameny jak za ďáblem a mířil na mě zbraní. V tu chvíli jako by se zastavil čas. Bylo mi jasný, že chcípnu. Ale on nakonec prsknul: „Seru na tebe!“ A odjel. To byla největší chyba v jeho životě!

Babka s dědou uhořeli v našem domě. Nezbylo mi vůbec nic. Lístovité pohledy sousedů, který taky přišli o domy nebo blízký, mě jenom vytáčely. Nechtělo se mi tam zůstat. Ani nebylo kde, celej Wayside byl srovnanej se zemí a lidi uvažovali nad stěhováním do Jižní Drakoty. Pohřbili jsme poslední členy mojí rodiny a mně došlo, že už nikoho dalšího nemám. Taky mě to poučilo o tom, že když na mě někomu záleželo, opustil mě. Jelikož umřel. Svině Redburn!

Sodville, Nebeska, 1867

Mým prvním domovem byla hospoda Na blbým místě, ale děsně mě to tam sralo. Zaprvý se mnou už spaly všechny šlapky, co tam pracovaly, div se o mě nehádaly, zadruhý mě to totálně nebavilo – vyvářet prostěradla zadělaný od semena hnusnejch chlapů a uklízet ten bordel, fuj. Hlavně mě šířal pocit, že tam kejsnu, nedělám nic proti zločinu a moje vlastní pomsta banditům je v nedohlednu. Ale aspoň mě místní kuchař naučil španělsky, aby ode mě ten mexickéj šmejd Redburn mohl dostat pořádněj kotel v jeho jazyce, až ho chytnu.

Po pár měsících v hospodě se ke mně doneslo, že šerif v Sodville hledá pomocníka. Nadchla mě myšlenka sloužit spravedlnosti a chytat ty hnusný svině. Taky to zavánělo dobrodružstvím a nebezpečím. Bordelmamá Claudie se nezlobila, že jí chci zdrhnout, spíš mě povzbuzovala, že to mám aspoň zkusit.

Na radnici za stolem starosty seděla ženská. Byla to baba krev a mlíko, měla dlouhý hnědý vlasy vyčesaný do přísného drdolu, těsnej korzet, ze kterýho se jí valily kozy, a pod sukní s volánkama schovávala obří prdel. Zvedla oči od nějakých papírů a prohlídla si mě od hlavy až po paty. „Kolik ti je?“

Překvapilo mě, že se jako první ptá na můj věk. „Sedmnáct.“

„Vypadáš na míň.“

„Jo, to občas dělám, poněvadž jsem prcek. Ale vím, jak to chodí, a umím se o sebe postarat.“

Nasadila tón, jakým se fakt mluví na děcka: „Dáš mi doklady?“

„Dám je starostovi.“

„Zastupuji ho.“

Chuť otočit se na patě a vypadnout odtamtud byla čím dál silnější.

„Ženská zastupuje starostu?“

„Ano, jsem jeho manželka. Xenie Martens,“ nabídla mi ruku.

„Morgan Tyler.“ Místo mojí dlaně do ruky dostala papíry, když je teda tak chtěla.

Zavrtěla hlavou, asi nad mojí drzostí. Možná ani nechtěla podat ruku, ale spíš nějaký jídlo, podle toho, jak hladově vypadala. Doklady by asi nežrala, ale možná si dělala chutě na mě. Namočila pero do kalamáře a opisovala si údaje. No ty brďo, ženská, která umí číst i psát! Jak je to vůbec možný? Asi tu na tohle nikdo jinej nezbyl, poněvadž už všechny sežrala.

Ale to nebylo jediný překvapení. Pak se zvedla, otevřela dveře kanceláře šerifa a zavolala: „Hercule, máš tu adepta. Pojď se mrknout.“

Málem to se mnou seklo, když si to k nám přištrádoval vysokej svalnatej negr. Bylo to pro mě něco naprosto nepochopitelného.

„Děláte si ze mě prdel?“

Zjevně byli oba na takový reakce zvyklí.

„Tam jsou dveře,“ řekla Xenie a ukázala směr. „Na shledanou.“

Hercules se mi začal smát. Svině negr! A svině manželka starosty! To jim nedaruju. Budu tady sedět jak pecka, dokud... Já nevím... Prostě jim ukážu, že na to mám.

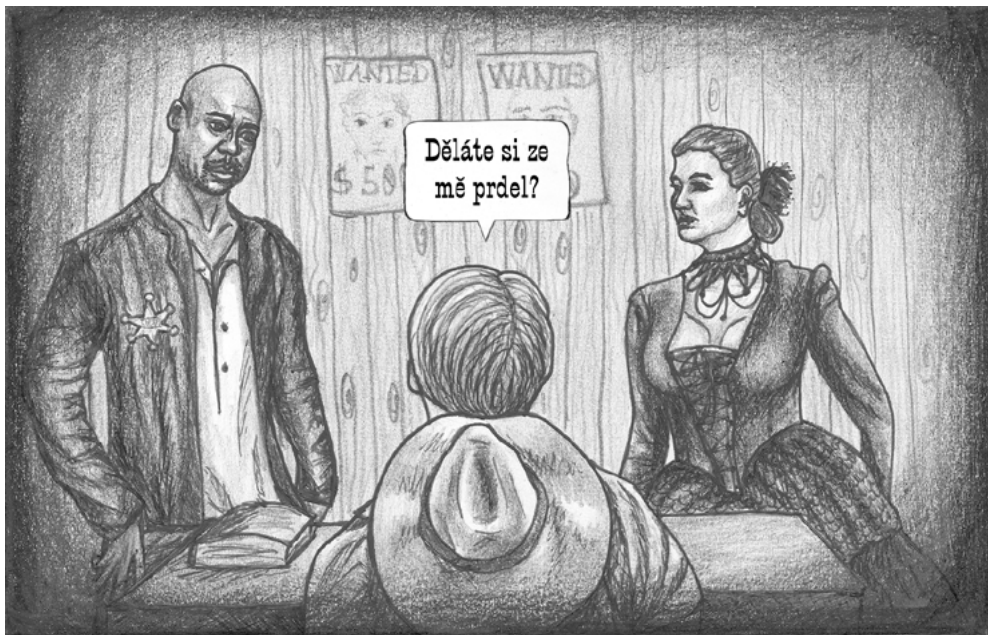
„Nejdu.“

„V tom případě můžeme začít s první zkouškou,“ rozhodla Xenie a Hercules nalil jakousi pálenku do tří sklenic.

No, první zkouškou bylo, jestli to vypiju a neupadnu do bezvědomí, poněvadž to byla Herculova vlastní whisky. Zatočila se mi z toho dryáku hlava a měl tendenci hned vyletět ven, ale dalo se to ustát. „A dal-další zkou-ška?“

„To je všechno,“ smáli se mi. „Berem tě.“

Pak už si to nepamatuju, ale podle ranního bolehlavu jsme tu pálenku pravděpodobně pili dál.

Děláte si ze
mě prdel?

Tam jsou
dveře.

Na shledanou.

Nejdu.

Vzbudila mě Xenie tím, že vedle mě hodila pytel oblečení. S ranní kocovinou bylo fakt krutý nasoukat se do gatí. Svině chlast! Ale padlo mi to – těsný džíny, širokej opasek, bílá košile a hnědá kožená vesta.

„Vypadáš jako pořádný chlapák,“ zhodnotila a zavázala mi plastron u krku. Svině plastron, to se fakt musí nosit?

„Hm, dík. Ty zas vypadáš jak stará vysloužilá kráva.“

„Je mi dvacet,“ zamračila se dotčeně.

„Však říkám.“

Vlepila mi facku.

Asi nečekala, že se na ni po tom budu usmívat, ale z mé strany to byla čistě

provokace, aby bylo jasné, že mě jedna facka fakt nerozhodí.

„No bezva,“ zhodnotil Hercules můj novej vohoz. „Já věděl, že to nemám vyházovat, když synci vyrostli. Nosili to všichni čtyři...“

Zatmělo se mi před očima a můj žaludek udělal kotrmelec z představy, že mám na sobě hadry po negrech. Hercula ale moje reakce neurazila, spíš se začal chechtat, čímž mě akorát víc sral. Ale dalo se na něj zvyknout. I když mně byl odpornej, jak měl ty černý ruce a velký rty a vykulený oči, byl prostě nejlepší. Uměl skvěle strílet a udělal si čas, aby mě to učil. Sice měl ze začátku problém s tím, že používám hlavně levačku, ale bavilo ho to a žasnul nad mojí přesností a pečlivostí. Ubytovali mě na půdě radnice, což bylo docela praktický, a mně bylo po dlouhý době fajn.

Pak to přišlo – první hon na zločince. Museli jsme s Herculem vyrazit sami, jelikož vojáci byli tou dobou nedostatkový zboží. Jednalo se o tři lupiče dobytka, který ale udělali tu chybu, že při akci zastřelili kovboje. Bylo nesmírně vzrušující, jak to bylo nebezpečný. K mému zklamání jsme nikoho nezabili, poněvadž se nechali zatknout, sotva jsme na ně vlítli. Odvezli jsme je do vězení a následovala oslavná pitka.

Když už jsme byli všichni štatý, Xenie pošeptala Herculovi: „Ten černovlasý.“

Hercules přikývl a zvedl se. „Dneska spíš u mě,“ oznámil mi, jako by na mém názoru vůbec nezáleželo.

„Proč?“

Xenie se najednou tvářila podivně zaraženě a on přemejšlel, co mi odpovédět.

„Víš, ti zatčení potřebujou klid. Zejtra budou výslechy a vyšetřování...“ mlžil. S lupičem s černejma vlasama chvíli něco tiše řešil, pak ho odvedl na půdu do mého pokoje. Že by ho čekalo nějaký mučení? „Dem,“ zavelel a šli jsme teda k němu.

Vrtalo mi to hlavou celou noc. A taky mě sralo, že spím v negerským baráku – všechno páchlo po smaženejch kuřatech, ale asi lepší než spát pod širákem.

Když jsme s Herculem druhej den přišli, dva šmejdi v cele byli v pohodě. Xenie stála u kamen, smažila palačinky a usmívala se jak měsíček na hnoji. Ale co ten třetí?

Hercules ho přivedl z podkroví a šoupnul ho k ostatním. Nenesl žádný známky mučení, akorát měl na zápěstích otlačeníny od provazů. Nic mu nebylo, spíš byl vysmátej ze všech nejvíc. Co se to tu sakra děje? Aha... Docvaklo mi, proč jsou v mém pokoji ocelový očka na krajích postele.

Vyšetřování, výslechy a tyhle debility byly děsný. Táhlo se to aspoň tejdén, jeden házel vinu na druhýho, ale nakonec dostali trest smrti všichni tři. Jak si vyslechli rozsudek, začali příšerně panikařit, škemrat a celkově blbnout. Samozřejmě nejvíc ten čerňovlasej. Co čekali? Zabili člověka, byli to vrazi.

Sodvillani byli docela vycvičený. Truhláři za dopoledne stloukli pódium se šibenicí, ale asi měli jednotlivý díly připravený a akorát to dali do kupy, hrobníci už měli nachystaný tři hroby a rakve. Jenom se do toho furt míchal kněz Ondrejka, kterej asi přál těm kriminálníkům příjemnou cestu do pekla nebo tak něco, ale odsouzcenci byli tak vyšokovaný, že ho moc nevnímali. Než se nadáli, už stáli na dřevěnejch bednách od Herculovy whisky. Ne, prostě nedostali pytle na hlavu, jak se to dělá jinde, asi aby se diváci mohli pokochat jejich vyděšenejma ksichtama. Xenie přečetla pořádně nahlas rozsudek a pak jim skoro až láskyplně nasadila oprátky. U všech ale uzal utáhla vzadu, to se mi moc nelíbilo. Čerňovlasýmu při nasazování smyčky navíc tak zvláštně zamilovaně koukala do očí.

On škemral: „Prosím, nedělej to! Já se polepším. Nejsem špatnej člověk. Můžeš mi dát milost!“

Ona jako by ho vůbec nevnímala. Hezky se na něj usmívala, pak ho pohladila po tváři, postavila se za něj, odkopla bednu a on se začal škrtit. Takhle se nepopravuje! Měl by si zlomit vaz! Štvalo mě to. Iritovalo. Ale Xenie toho nebožáka, kterej mrskal nohama a všemožně se snažil, mlsně pozorovala a byla jak v transu. Svině úchylačka pošahaná.

Hercules odkopl druhou bednu a druhej odsouzenec začal s tanečkem. Pak na mě mrknul, že třetí je na mně.

„Stačí to odkopnout,“ zašeptal mi.

Jasně, odkopnout. Jenom odkopnout tu svini bednu. Bylo mi jasné, že takhle jednoduchým úkonem zabiju člověka.

Nebylo to těžký. Naopak – jakmile bedna odlítla a chlápek začal kopat nohama, zalil mě úžasnej pocit. Svině spravedlnost!

A co bylo na tom celým nejlepší? Když se snad po deseti minutách přestali odsouzení mlít a byli nadobro tuhý, jak zhodnotil doktor Malik, sklidili jsme obrovskej potlesk od publika. I já! Lidem v Sodville bylo fuk, že jim šéfuje starostova manželka, šerif je negr a pomocníkem jsem zrovna já. V tu chvíli mi došlo, že tam patřím. Má to smysl. Svině život.

Asi dva měsíce nato se konaly volby na post starosty. Hrozilo, že bude městu šéfovat někdo jinej a já dostanu padáka, ale Sodvillani skoro jednohlasně zvolili Martense, jelikož věděli, že se o ně Xenie postará. Taky se ukázalo, že je starej Martens neschopnej nejen v práci, ale i v posteli. Proto Xenie hledala uspokojení jinde – třeba u mě. Pokaždý zdůrazňovala, že je to nezávazný, jelikož je vdaná a bla bla bla. Mně to bylo fuk, rozhodně udržím tajemství, spíš mě stresovalo, když to bylo s mojí šéfovou, jestli se neztrapním nebo nepřijdu o práci. Ale... Tyjo, jak u toho řvala, to muselo vždycky slyšet celý město. Žádný tajemství, svině. I ty ocelový kroužky u postele našly využití – rajcovalo mě, když mě pevně svázala. Ale nejlepší na tom všem stejně bylo ranní smažení palačinek.

Když se ode mě Xenie dozvěděla, proč tohle všechno vlastně dělám, nadchla se a chtěla se dopadení Redburna účastnit. Asi aby se nenudila a nevymejšlela bejkárny, jako vojíždění kriminálníků a mě. Napadlo ji, že nejlepší zkušeností, než se vrhnu na tuhle prohnílou bandu, bude lov menších ryb. Zaplatila mi kurz k získání *loveckýho*

průkazu na lidi. Bylo to náročný – samý střílení, stopování, a hlavně se naučit vyšetřovat i prověřovat, což pro negramota, jako jsem já, byl trochu nadlidskej úkol.

Xenie mi s tím hodně pomáhala a sotva zaschnul inkoust na mém *loveckým průkazem*, sehnala pár zatykačů. Tak začala moje honba na šmejdy. Šlo mi to a prachy se valily.

Xenii ani Herculovi nevadilo, že už nechci bejt pomocník šerifa. Seznámili mě se Slizákem, kterej měl vypsanejch zatykačů mraky, ten zase se starostama jinech měst a už to jelo.

Zastřelit psance pro mě nebyl žádnej problém, ale tahat se s jeho mrtvolou pro odměnu už bylo náročnější, poněvadž jsem drobný postavy. Ale kovář ze Sodville vymyslel a namontoval kladku na můj povoz a pan Krejcik ušil různý popruhy, takže pak už byla přeprava mrtvol jedna radost. Naštěstí nikdy nikoho nenapadlo, že by mě o nebožtíka okradl, ani žádnýho starostu, že by mě ošulil, spíš si museli zvyknout na to, jak vypadám. To byl vlastně můj největší trik – kolikrát zločinec neměl nejmenší tušení, že ho sleduju, nebo dokonce že sedím vedle něj, ani ty moje dva kolty mu nenapověděly, takže pro mě pak byl snadným cílem. Jéj, snad všichni psanci čuměli jak vyvoraný myši, když jim došlo, že já jsem *Smrdutej kojot!*

Jo, debilní přezdívka, ale Slizák to myslel dobře. Pochopil, že když nikdo nezná moji skutečnou identitu, mám obrovskou výhodu při lovu. Kriminálníci mi pracovně říkali *kokot*, poněvadž nevykoumali, kdo jsem doopravdy, měli ze mě strach a sralo je, že kosím jednoho po druhým.

Můj věhlas rostl a začali se o mě zajímat novináři. Bohužel šli prvně za Slizákem, ten mě nechtěl prozradit, takže jim řekl jenom o mý přezdívce. Označení *kokot* ale nebylo pro noviny moc korektní, proto vymysleli, že to upravěj na *kojot*.

Ale asi se Slizák v rozhovoru prořekl o tom, že vždycky od těch mrtvol příšerně páchnu, takže jakmile se v novinách objevilo *Smrdutý kojot*, hned se toho všichni chytli a nebyla nejmenší šance to změnit. Dokonce mi přezdívku oficiálně dopsali do *loveckýho průkazu*. Ale lichotilo mi, že jakmile se před psancem řeklo *Smrdutej kojot*, mohl se z toho strachy posrat. Něktej se fakt podělali, než to ode mě schytali.

Jo, administrativa je vopruz, to vím už z toho debilního kurzu. Ve chvíli, kdy někoho sejmou, musím mít stoprocentní jistotu, že je na zatykači napsáno *MRTVÝ* a že dotyčnej je opravdu ten, na koho byl zatykač vypsanej. Při sebemenší pochybnosti, jestli třeba ten muž, kterýho pronásleduju, není zločinci jenom podobnej, nesmí padnout ani výstřel. Je nutný pátrat po jeho dokladech, vyptávat se okolí a dlouho ho sledovat, aby jeho potrestání nebylo klasifikovaný jako úkladná vražda z mé strany – opatrnost je vždycky na prvním místě.

Výčitky mě nikdy netrápily. Bylo mi ukradený, co dotyční prožívaj, když je na ně vypsaná odměna, a jaký to pro ně asi je, když se stanou šťvanou zvěří bez práva na život. Spíš mě napadalo, že musej mít nervy z oceli. Na mě vypsát takovej zatykač, hned frčím na první služebnu šerifa, kterou potkám, a vesele se zhoupnu na šibenici než utíkat, schovávat se a bát se toho okamžiku, kdy mě někdo najde.

„Je to lidská bytost a má také nějaké city. Ale ty ti očividně chybí, proto to nemůžeš pochopit. Vidiš v nich jenom úlovky. Věci, které vyměníš za odměnu, že?“ řekla mi ve vzteku Xenie před dvěma lety.

Tehdy se mě to dotklo. Copak já nemám city? Ale přimělo mě to trochu přemejšlet – co když ten, komu prostřelím bamberčici, vůbec nic neudělal?

Vlastně měla pravdu. Nezajímaly mě pocity nějakýho lupiče nebo bandity a nezajímalo mě ani, jestli vážně spáchal to, co stojí na zatykači. Já jenom vykonávám rozhodnutí soudu a plním požadavky vypsany nějakým starostou. Není moje věc, jestli se spletli oni nebo to udělali naschvál.

Starosta Slizák a možná i Peter jsou pěkní křiváci, ale nikoho by se nikdy nezbavili tak, že by vypsali zatykač a poslali mě na něj. Naopak po mně chtěli shánět důkazy, díky kterým šmejda usvědčili, proběhl řádněj soud a ve chvíli, kdy mi dávali zatykač, bylo jistý, že je vinnej.

Xenie by zatykač s *MRTVÝ* jen tak nevypsala, kdyby neměla jistotu. Ale jinak nebylo snadný starostům a soudům věřit, proto bylo nutný si ten případ trochu proklepnout, než došlo na výstřel.

Takže součástí mojí práce není jenom hledání psanců a přeprava jejich mrtvol, ale taky mě starostové úkolujou vyšetřováním všeho možnýho, sledovačkama a dalšíma hovadinama. Hlavně Slizák.

Naštěstí zavčas pochopí, že se o Redburnovi bavit nechci, a změni téma. „Co ta špionáž?“

„Na hovno.“

„S tím asi pohni přednostně. Mám pocit, že tady už platěj jenom Murphyho zákony,“ běduje. „Ten si vzal úplatek snad vod každýho.“

„Jako bys taky nebral úplatky,“ rejpnu do něj.

„No jo, ale von bere ty, který maj bejt moje,“ říká jakože ze srandy.

Tuším, že to až tak úplně vtip není, ale taky to není moje věc. „Přes ty jeho čokly se k baráku nedostanu. Má jich snad deset. Špicluju ho, ale musím na to jinak.“

„Jak? Umeješ se, uděláš ze sebe sexy roštěnku a budeš ho svádět?“ posmívá se mi.

„Jo, přesně to mám v plánu, ty vole. Budu na něj mrkat, špulit rtíky, vystrkovat kozy, vožeru ho, dostanu se mu do pracovny a tadá! Důkazy.“

„Tak to bysem chtěl vidět,“ směje se, až se za břicho popadá.

„Víš, co mi ale nesedí? Jeho manželka, dcera ani žádný služky se za celou dobu, co ho sleduju, v domě neukázaly. Je tam s ním akorát ten divnej správce Chandler. Nevíš o tom něco?“

Pokrčí ramenama.

„Vobčas si Murphy přivede nějakou nóbl slečinku...“

„Do toho asi moc nešfárej. Není tvoje věc, s kým chrápe.“

„Jenom mě to znepokojuje. Jo a včera tam slídl takovej malej maník. Byla tma, takže bylo poznat jenom to, že je prcek asi jako já. Odvedl si čtyři čokly.“

„To byl nejspíš Winton.“

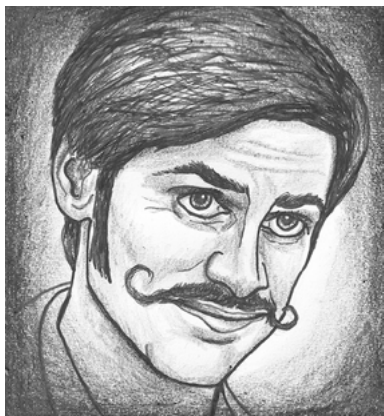
Tohle debilní jméno mi něco říká. „Kdo?“

„Takovej hodnej kluk, toho neřeš. Soustřeď se na důkazy vo rabování městský pokladny, proboha.“

„Jak chceš.“ Zamávám bankovkama. „Du se vožrat.“

2. DNES ZEMŘU

Marsland, Nebeska, sobota 4. 6. 1870

Je mi
příšerná
zima, mám
obrovský strach a třesu se jako
osika. Ležím na zádech v blátě
a lehký letní déšť mi padá na
obličej a do oka. Studí...

Velmi mě bolí nohy, jako by
mi je někdo drtil ve svěráku.
Nemohu se nadechnout,
ačkoliv bych chtěl. Tak rád
bych se ještě aspoň jednou
nadechl...

Srdce mi
přestane bít,
ačkoliv se s tou kulkou
v sobě vážně snažilo. Pohled se
mi zamlžuje, ale i tak vidím, jak nade mnou
stojí neznámá žena s puškou v ruce. Její obličej nerozeznám, ale
slyším, že pláče. Z posledních sil otočím hlavu. Bahno kolem mě
se zbarvuje do ruda. Víím, že mojí krví. Chtěl bych řvát bolestí
nebo plakat, ale na to už nemám sílu. Sleduji třicet párů bot
mužů stojících kolem mě. U nich leží nebožtíci v tratolištích krve
a jako bych je slyšel: „Seš na řadě, Wintone.“

Cítím jen příšerný strach, bolestnou agónii, třes, zimu...

Nádech! Uf, to je úleva! Sice ležím na zemi a je mi kosa, ale jsem zdravý, celý a srdce mi bije jako o závod. Velký bambercký buldok mi olizuje obličej, druhý se mi válí na nohou, až se mi odkvily, a další dva pochodují kolem a čmouchají.

„Zas ta noční můra?“ zeptá se mě Zelený vlas, tlustý indián, který spokojeně sedí u ohniště uprostřed hliněné chýše. Nežije v rezervaci jako ostatní indiáni, ale s pár společníky si na kraji Hemingfordu postavili osadu.

„Ano,“ hlesnu. Raději ještě chvíli ležím na zádech a zhluboka dýchám. „Asi je to trest za mé zločiny,“ uvažuji.

„Nehroť. Dokud se na tebe nepřijde, vo nic nejde, ne?“

„Už stačí, Vodíku,“ odstrčím šedého psa, který mě nechce nechat na pokoji.

Psi odtáhnou deku, pod kterou leží bezvládné ženské tělo.

„A do háje!“ zděsím se. „Včera jsem ji viděl nahou.“ Odhrnou deku úplně. „Vidím ji nahou!“ zakrývám si oči.

„A teď je milá Suzy pěkně na kaši,“ směje se Zelený vlas.

„Co jsem to udělal? Neměl jsem ji sem vodit.“

„Nikdo nic nepozná a vona to nevyzvoní.“

Mám z toho nepříjemný pocit. Co když na tohle někdo přijde? Skončím na šibenici, krucinál. A Zelený vlas jakbysmet.

Jakmile se posadím, hned se na mě všichni psi vrhnou. Aspoň nechají tu nebohou ženštinu na pokoji. Ale je krásné, jakou mají upřímnou radost z takové maličkosti, jako že jsem se probudil.

„Pravda, Draslíku... No ovšem, Širo,“ mluvím na ně a drbu je za ušima, to mají rádi.

„Proč si je nevezmeš domů?“ ptá se Zelený vlas.

„Magdalena nesnáší psy.“

„Sis taky uměl vybrat buchtu...“ vrtí hlavou. „A kdy mi tu svoji manželku představíš?“

„Nic proti tobě, ale raději nikdy,“ smějí se.

„Hele, ta ženská mě trochu sere. Nesmiš mít doma psy ani knihy ani tam kouřit... Co vlastně ve svém vlastním domě smíš?“

Hned dostanu chuť na cigaretu, když to takto zmínil, proto v hromádce zářivě zeleného oblečení vyštrachám tabatěrku a připálím si. „Miluji kouření, psy a čtení. Ale více miluji Magdaleny a respektuji, že ona si to v našem domě nepřeje.“

Ty desítky knih jsem si do Marslandu nikdy nepřestěhoval, mám je stále u rodičů zde v Hemingfordu, ale četl jsem úplně všechny. Nejraději jsem měl příběhy o chrabrých hrdinech, vysokých a svalnatých rytířích či kovbojích, kteří zachraňují nebohé ženy nebo hájí zákon a chytají zločince. Snil jsem o tom, že až vyrostu, budu také takový. Mé sny se rozplynuly se zjištěním, že nevyrostu. Na dnešní poměry jsem malý, hubený a lidé na mě koukají svrchu. Místo toho, aby mě rodina podpořila, jen mé sebevědomí podkopává. Matka mě má ráda, to ano, ale láhev vína má holt raději, takže je často úplně namol a netuší, co se kolem ní děje. Sestra si ze mě neustále utahuje, že jsem mrňous a baba. A otec je mnou permanentně zklamáný, ať se snažím sebevíc.

Svoji snahu být hrdinou jsem nevzdával. Když nejsem chlapák tělem, budu jím aspoň duší, říkal jsem si někdy v patnácti. Učil jsem se hrát karty, kouřit a pokoušel se pít. Vše dopadalo fiaskem – vždy jsem nakonec skončil s pláčem v rohu svého pokoje a útěchu nacházel v příbězích jiných lidí, tedy opět v knihách.

Časem jsem si uvědomil, že nemám ani povahu a další vlastnosti, abych byl hrdinou. Například jsem velmi nemotorný, takže na koni nejezdím a při tasezení koltů bych si leda ustřelil hlavu. Také jsem pacifista – přičí se mi myšlenka, že bych někoho zastřelil, proto jednoduše zbraně nenesím. Už takhle mě straší ve snech lidé, které jsem doposud sprovodil ze světa. Nakonec jsem došel k závěru, že nestojím za nic a hrdinou nebudu nikdy.

Příležitost „stát za něco“ se vyskytla ve chvíli, kdy Marsland vypsals výběrové řízení na starostu. Přihlásil jsem se do voleb a kupodivu je vyhrál, i když mi bylo pouhých osmnáct let. Nejspíš proto, že jsem byl jediným kandidátem. Nové životní uplatnění mě natolik povzbudilo, že jsem tomu dával naprosto všechno. Chtěl jsem občany města vést, podporovat, chránit a obecně se o ně dobře starat.

Marsland, Nebeska, 1868

Před rokem a půl jsem vyzdobil město vánočními dekoracemi, uspořádal koncert sboru z Crawfordu a všemožně se snažil, abych svátky občanům příjemnil. Sám jsem odmítl štědrovečerní večeři s matkou, otcem a sestrou v Hemingfordu, abych mohl být s lidmi z mého města, a hlavně abych stihl dokončit radnici. Tedy, já jsem ji nestavěl sám, jen jsem její stavbu platil a trochu pomáhal. Je to asi jediná radnice v Nebesce, která slouží i jako škola, kabaret, divadlo a kostel zároveň. Kolikrát byla výuka přerušena, když přijely nestydaté tanečnice na odpolední představení, a pak je k ránu střídal v zamřížované šatně kněz Ondrejka, aby se připravil na sobotní mši pro spící opilce. Pokud tam zrovna nebyl zamčený nějaký kriminálník, protože někdy šatna sloužila i jako vězení. Ale dokončení stavby se stihlo a koncert sboru byla první akce, která se tam konala. Vyplatilo se mi to, jelikož jednou ze členek pěveckého sboru byla právě Magdalena – štíhlá vysoká slečna s dlouhými kaštanově hnědými vlasy. Po celou dobu, co zpívala, hleděla na mě. Zalíbil jsem se jí, to mi lichotilo. Po štědrovečerní večeři mě vyhledala a řekla: „Pojď.“

Ani ve snu by mě nenapadlo, co to jedno strohé slovo mělo znamenat. To jsem pochopil, až když mě odtáhla do mé kanceláře v prvním poschodí a začala ze mě vášnivě svlékat svršky.

„Sle-slečno, promiňte,“ blekotal jsem překvapeně, „ale o co se tu...?“

„Neříkej, že seš slušňák a že až po svatbě,“ odvětila vlně a nepřestávala se snahou.

„Do-dobrá, neříkám.“ Byl jsem nezkušený a velmi se styděl, ale ona vzala veškerou iniciativu do vlastních rukou a prostě jsme se pomilovali. Několikrát za sebou. Na mém stole, na zemi, na kartotéce... Ona z toho byla velmi nadšená a já... já jsem z toho byl také velmi nadšený, ale zároveň v rozpacích.

Po všech těch milostných aktech jsem ležel vedle ní na podlaze, dokonale uspokojený, hladil ji po vlasech a nevěděl, co mám dělat dál. Co slušní muži v knihách dělají, když se pomilují se ženou? Lovil jsem v paměti příběhy, které jsem četl. Nakonec jsem rozhodl, že nejlepší bude požádat ji o ruku. „Staneš se mojí ženou?“

Rozesmálo ji to. Asi byla hloupost žádat ji o ruku nahý, ležící po souloži na zemi, zvlášť když jsme se znali teprve jeden večer. Beze slova, ale stále se svůdným úsměvem, se zvedla, oblékla a zmizela.

Došlo mi, že jsem to naprosto pokazil. Ale bylo mi krásně. Napadlo mě, že se právě tímto stávají z chlapců muži. Jsem chlap, chválil jsem se.

Magdaleně se to rozleželo v hlavě. Na Tři krále za mnou přijela, zazvonila, a když jsem otevřel, řekla jen to své: „Pojď.“

Po druhém milování, které proběhlo v pohodlí postele, což bylo mnohem příjemnější než podlaha kanceláře, nadhodila: „Kdy se teda vezmem?“

Svatbu jsme měli záhy v Hemingfordu. Matka s mojí nevěstou nebyla příliš spokojena, otec se tam ukázal jen na obřad, ale poté odešel, jako by zažil největší zklamání svého života, a sestra se s novou švagrovou chtěla družít. Začala jí vyprávět ty své holčičí příběhy, ale na to Magdalena moc nebyla, proto ji asi po hodině utnula: „To takhle meleš furt? To se nedá vydržet. Radši sklapni a chlastej, trapko.“ Vrazila jí do ruky láhev vína a odešla, čímž ukončila veškerý přátelský kontakt.

Ale sestra skutečně sklapla, což bylo velmi osvěžující. To byla asi ta chvíle, kdy jsem se do Magdaleny skutečně zamiloval.

Po svatbě jsem nám koupil dům pár kroků od radnice a nechal jej opravit a natřít na bílo. Do velké vstupní haly jsem pověsil

nádherný křišťálový lustr, který jsem koupil v Sodville od přistěhovalců z Bohémie. Pokaždé žasnu, jak se někdo mohl vyrábět s těmi malými sklíčky a takovou krásu vůbec stvořit. Jen s ním moc nesvítime, jelikož se svíčky musí zapalovat složitě ze schodiště a pro výměnu je nutné vlézt až na trám. Vlastně to, že jsem se s Magdalenou dopředu neporadil, způsobilo naši první hádku – zlobila se, že jsem za něj utratil skoro tolik jako za opravu celého domu, dokonce se mnou týden nemluvila.

Ale když se zlobit přestala, opět se se mnou pěkně pomilovala. Těším se, až nás v tom velkém domě bude víc...

Zelený vlas má dobrou náladu. Jeho asi netrápí výčitky, že jsme včera zničili nebohou Suzy. Přemýšlím, jak ji někde propašovat nebo schovat, ale nic mě nenapadá. Až pohled na kapesní hodinky mě vyburcuje k tomu, abych aspoň vstal a oblékl se.

„Mám co dělat, abych stihl vlak,“ říkám zbrkle Zelenému vlasu, který na mě zírá. „A to ještě musím odvést psy a vymyslet, co s ní, že?“

„Čokly si vodved', na ty kašlu, ale o Suzy se postarám, neboj.“

„Děkuji.“ Učeš se, navoskuji knír, nasadím cylindr a ukážu se svému společníkovi.

„Štramák lázeňskéj,“ zhodnotí. „A už padej.“

„Za měsíc na shledanou,“ rozloučím se a snažím se připnout všechny čtyři psy na vodítka.

„A neboj se toho vohně, Wintone, je ti souzenej!“ zopakuje tajemným hlasem to, co mi včera věštil. Poté se začne smát, nejspíš i on sám zhodnotil, že mi opět předpověděl naprostou hloupost.

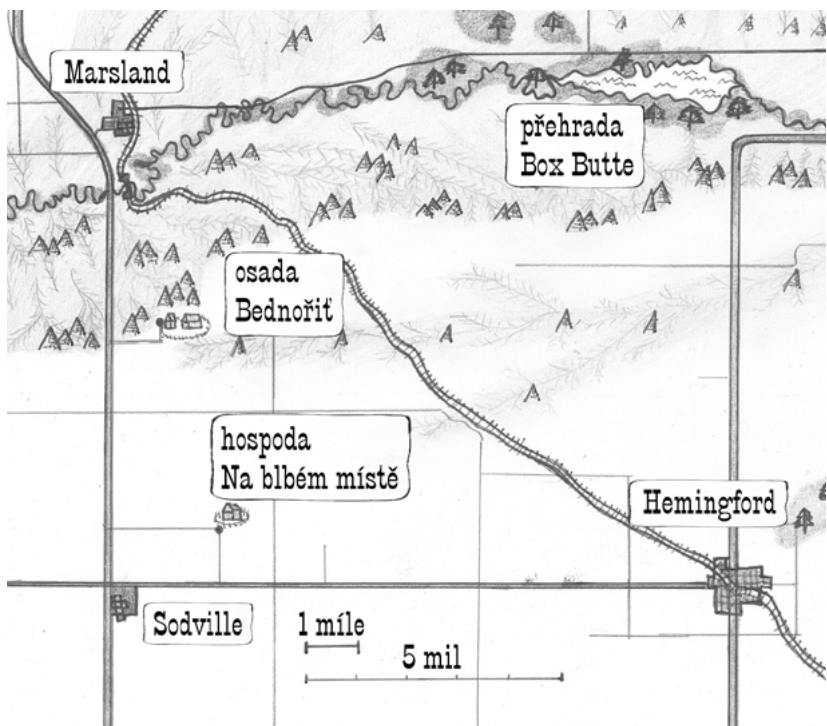

Ale je to legrace, když se snaží dodržovat indiánské rituály a nahlížet do budoucnosti.

„Páčko!“ volá za mnou, jakmile vyběhnu z chýše.

Stihnu psy zavřít do kotců u Murphyho domu a dojít na hemingfordské nádraží včas. Miluji vlaky! Výjimečně nemá rychlík zpoždění. To bych se mohl ještě zastavit doma, abych na schůzi nenesl peníze, které jsem dostal od matky, uvažuji. Kolik mi vlastně dala? Inu, teď tu obálku vytahovat nebudu, co kdyby mě zrovna sledoval nějaký lupič?

Bože, to byl nápad naplánovat shromáždění na sobotu! Ale co jsem měl dělat, když má zítra přijet kněz ze Sodville?

Opravdu jsem v Marslandu o hodně dříve, a to jsem se obával, že na schůzi přijdu pozdě. Ze zastávky proto zaměřím ke svému domu, abych pozdravil choť a uložil obálku s penězi. Marslandané mě podivně sledují. Možná jsem jen paranoidní, ale vážně mi připadá, že na mě civí jako na ducha. Co když jsem zemřel a nevím o tom? Třeba ta noční můra není jen sen. Zdravím své sousedy, ale oni neodpovídají. Nad městem se zatahují černé mraky a v dálce jsou vidět blesky. Je tu vážně dusná atmosféra. Mám i pocit, že se za mnou pár mužů plouží, jako by mě pronásledovali... Nejspíš jen míří na shromáždění o něco dřív, chlácholím se. Ticho před bouří.

Manželku nenajdu ani v obývacím pokoji, ani v salonku a ani v ložnici. Až příjemná vůně mě naláká, abych s úsměvem vešel do kuchyně. Magdalena stojí u kamen a balí kousky jablek do těsta.

„Tos byl rychlejš, miláčku,“ řekne, aniž by se otočila. Miláčku... Takto pěkně mě už dlouho neoslovila.

„Krásné poledne. Co že ses pustila do pečení?“ Políbím ji na tvář a posadím se ke stolu, kde už chladne první várka buchet.

Zatváří se podivně překvapeně. „Nemáš bejt na tý schůzi?“ Najednou zní, jako by ji obtěžovalo, že jsem se zde zastavil.

„Ještě mám čas.“ Nabídnou si jednu buchtu z tácu.

„Neber to!“

„Promiň.“ Hned ji poslušně vrátím a aspoň si olíznu prsty od cukru. Přijde mi milé, že mě varuje. Jistě bych se popálil, kdybych se zakouzl.

„Nejsou pro tebe,“ dodá podrážděně.

Můj nepříjemný pocit z příjezdu do Marslandu sílí. Jako bych byl nezvaným hostem ve vlastním městě i v domě...

Do kuchyně vejde Cameron. Je o hlavu vyšší než já, má tmavé vousy i vlasy a dokonale vypracované tělo. Po něm jistě blázní davy dívek a žen, říkám si, kdykoliv ho potkám. Navíc zrovna teď ho vidím bez košile – prostě si nakráčel do mé kuchyně jen v džínách. Tedy ještě má boty a na pásku pouzdro s revolverem a šerifskou hvězdu. Jeho mokré vlasy značí, že se právě myl, to už je trochu divné.

Pozdravím ho a z legrace napomenu manželku: „Mohla jsi říct, že máme návštěvu.“ Sáhnu na polici pro tři skleničky a láhev whisky, abych ho pohostil.

Magdalena mi drze neodpoví, jako obvykle, jen si mě nechápavě prohlíží. To mě zneklidňuje.

Cameron se opře zády o kredenc a tiše se jí zeptá: „Co tady děláš?“

„Vlak asi neměl zpoždění.“

„Šerife, neberte to nijak zle, ale když si tam takhle šuškáte, ono to vypadá, že tajně chodíte za mojí ženou.“

Jenomže ani mému mírně povedenějšímu vtipu se opět nikdo nezasměje. Znejistím. Snad nemám pravdu? Snad si Cameron z těch davů šlících dívek nevybral zrovna Magdalenu? A já jsem tu teď za idiota.

„Nemusíš mu nic říkat,“ zašeptá Cameron mé ženě.

„Chtěla bych vidět, jak se bude tvářit,“ odvětila ona trochu zlomyslně. „Neuteče, neboj, město přece hlídají chlapi.“

Hrdlo se mi sevře. V hlavě se mi rojí mnoho otázek, ale odvážím se vyslovit jedinou: „Vy snad spolu něco máte?“

„Jo, máme!“ vyhrkne Magdalena, jako by se nemohla dočkat, až mi to poví. „A to něco je dítě. Jsem těhotná!“

Zírám na ni a doufám, že to byl jen nejapný žert. Šerif zarytě mlčí, ale nevypadá, že by měl výčitky svědomí. Spíš se na mě výhrůžně šklebí, jako by mi vzkazoval, ať vypadnu a uvolním mu místo, které si on jistě zaslouží víc než já. Možná proto na mě Magdalena hned po svatbě začala být tak zlá – byla jednoduše nešťastná a nemilovala mě. Co bych bránil lásce? Ona si konečně našla pořádného chlapa. Přejí jí to. Chci jí to přát. V myslí se ze všech sil přesvědčuji, že nemá cenu bojovat. Však jsou radostnější věci než manželství. Pozdvihnu hrdě sklenku a snažím se tvářit, že mě to nijak nerozrušilo.

„Na děťátko!“

„Není vaše, starosto,“ zmíní šerif.

„To mi došlo.“ Ukážu na jejich sklenice. „Budete to pít?“ Oba zavrtí hlavami, proto do sebe obrátím i ty další dvě a ořepu se. Nastane podivné ticho. Magdalena pomazává buchtu, jako by se jí to netýkalo, a šerif mě bedlivě sleduje. Nechce se mi odcházet. Je to můj dům, to oni by měli odejít. „Jak dlouho už jsem paroháč?“

Nikdo neodpovídá.

„Máte ji aspoň rád, Camerone?“

Magdalena se otočí od pekáče. „Ty seš asi úplně blbej, co? Tebe jsem si vzala jenom kvůli prachům a proto, že jsi starosta. Nesnáším tě, seš mi odpornej. Všim sis vůbec někdy, že seš menší než já?“

Přikývnu.

„A jak furt mluvíš spisovně! Jako bys byl nějakej nóbbl pán, přitom seš stejnej balík jako všichni tady.“ Zvyšuje hlas a já se nezmůžu na slovo, jen tupě zírám na desku stolu. „A jak si pořád stříháš a mastíš toho svýho kníra! Je hnusnej.“

Tím se mě asi snaží urazit. Neurazím se, jen je mi to líto. Myslel jsem si, že se jí mé fousy líbí. Aspoň to říkala... před svatbou.

„A ta odporná zelená...“ ukáže na můj oblek. „Proboha, takovou nosej štětky v bordelu! I když ty máš do štětek hodně daleko, protože v posteli seš naprosto nemožnej. Vůbec nevíš, jak uspokojit ženskou!“

Zastydím se, že to tak explicitně zmínila před někým dalším. Na druhou stranu tím dalším je někdo, komu se jistě již podařilo Magdalenu uspokojit. Takže svá vyvrcholení hrávala? Tedy do svatby a chvíli po ní, pak už se mnou nespala vůbec – buď ji bolela hlava, byla moc unavená, nebo měla své dny. Ach bože, já jsem takový hlupák!

„Ale víš, co na tobě nenávidím nejvíc?“

Ani ve snu by mě nenapadlo, že mě nenávidí. Až tak? Snad neví o tom, co páchám, kdykoliv jedu do Hemingfordu?

„Všechny peníze cpeš do těch flákačů, který jenom chlastaj a kurvěj se.“

„Podporuji chod města,“ oponuji, ale stále poníženež zírám na stůl.

„Ale hovno!“ už křičí. „Marstrand dávno zkrachoval. A ti rádoby zlatokopové? Nebudou makat, ani kdyby ses na hlavu stavěl. Mě jsi měl živit, ne je!“

Je mi z toho nanic. Kdyby třeba něco řekla. Nikdy se nezmínila, že by jí to tak vadilo. Myslel jsem si, že tohle město miluje stejně jako já. „Promiň.“

Ironicky se zasměje. „Prej promiň. Seš fakt ubohej.“

„Já... Nebudu ti bránit v odchodu. Pokud si to přeješ, můžeme se rozvést.“ Snažím se to uchopit nějak racionálně. „Dostaneš polovinu mého majetku...“

„Já neodcházím, Wintone.“

Tomu nerozumím. Odvážím se zvednout zrak.

„To ty odejdeš,“ oznámí mi sebejistě.

„A... Ale...“

„Nechci půlku tvýho majetku. Chci ho celej. Za to, že jsem rok musela hrát milující manželku, si zasloužím všechno – peníze, pozemky i barák.“

„Ale kde budu žít já?“

„Nikde,“ oznámí mi šerif a výhružně mi předvede ten svůj obří nástroj... asi je to revolver.

Ano, toto mě vyděsí. Abych svůj strach zastřel, začnu se smát. „Dostali jste mě! To se vám povedlo. Teď to vypadá, že mě chcete...“ Přiložím si dva prsty ke spánku a naznačím výstřel.

Šerif se pořád tváří smrtelně vážně a Madgalena nedokáže zabránit škodolibému úšklebku. Poslední světélko naděje vyhasne.

Třeba to jen přehánějí, aby mě vystrnadili. Není možné, abych se v jeden den dozvěděl, že mě žena nemiluje a chodí za jiným, a zároveň, že mi hrozí smrt. Skutečně mě chtějí zabít? Kdepak. Jen vyhrožují, abych se klidil z cesty. Co je mi cennější? Majetek, nebo vlastní život? Ať si to nechá! Můžu se vrátit do Hemingfordu za rodiči. Nebo mě ubytuje Zelený vlas... Jen se obávám, že nadobro propadnu svému hříchu a budu jej díky mnoha příležitostem páchat neustále, nikoliv jen jednou za měsíc. Ale asi je to jedno, jsem z toho otráven a znechucen. Jejich přístup mě přesvědčil – je čas uvolnit prostor.

„Dobrá. Odejdu. Nechám ti všechno.“

Ona pobaveně zavrtí hlavou. Opět tomu nerozumím. Co po mně tedy chce?

„Pamatuješ, jak jsi podepisoval pojistnou smlouvu?“ připomene mi.

Ovšemže si to pamatuji. Považoval jsem to za skvělý nápad, když s tím chvíli po svatbě přišla. Také si už téměř rok platím vysoké měsíční pojistné. Já jsem takový idiot! Vykopal jsem si vlastní hrob. Dnes zemřu, dojde mi konečně. Srdce se mi rozbuší až v krku. Snažím se nalít whisky do sklenice, ale ruka se mi tak klepe, že většina skončí na stole, proto se raději napiji přímo z láhve. Já ale ještě nechci umřít. Je mi pětadvacet let, jsem mladý a nic moc jsem si neužil. Ani nemám děti. A chtěl jsem nějak dostat Marsland z krachu.

„Je to pěkně hloupý nápad,“ uvažuji nahlas, abych jim to rozmluvil. „Přijdou na to, že jste mě zavraždili vy. Nedostanete ani dolar, a ještě vás zavrou nebo pověsí.“

„Taky vás nezabijeme my osobně,“ informuje mě šerif.

Můj strach roste, ale snažím se na sobě nedat znát rozrušení. „Někoho jste najali?“

„Jo. Dá se to tak říct. Celý město.“

Jak celé město? Netuším, co tím myslí, a ani se neodvažuji hádat. Jen se mi vybaví moje přišerná noční můra, ve které stále dokola umírám v blátě. Točí se mi hlava a mám pocit, že se pozvracím. Možná to je z whisky, jelikož nejsem moc zvyklý pít, ale i vypětí situace a pocit ohrožení mají na mé závratí svůj podíl. *Dnes zemřu*, hraje mi stále dokola v hlavě. Věřím jim to, ale nepadá mě, jak takovému krutému osudu uniknout.

Magdalena se baví. „Přesně takhle jsem si představovala, že se bude tvářit.“ Když se přestane smát, neodpustí si vysvětlení, abych věděl, co mě čeká: „Nabídli jsme každému baráku v Marslandu sto dolarů, když bude do půlnoci po tobě. Určitě se tu najde někdo, kdo tě odpráskne.“

„Divím se, že jste došel ze zastávky až sem,“ zmíní šerif škodolibě, „ale asi vás sejmu až na shromáždění. A mimochodem – už byste tam měl jít.“

Chci se podívat na hodinky, ale jsem natolik paralyzovaný, že se nemohu ani pohnout. *Dnes zemřu*.

„Nevěřím...“ blekotám, „... že by někdo strkal krk do oprátky pro stovku.“

„Jsem šerif, přece. Zahraju to do autu a nikdo za to nebude odpovědný. Všichni to věděj.“

Musím uznat, že to mají promyšlené do posledního detailu. Vlastně to je docela chytré – nájemný zabiják by je mohl prozradit nebo vydírat, ale když v tom pojedou celé město, nikdo se nic nedozví. Sto dolarů pro každou rodinu je dost peněz a jistě toho někdo využije. Už jsem si jist, že právě prožívám svoji poslední hodinku. *Dnes zemřu* rukou některého svého souseda.

„Prosím, odvolejte to. Nechám vám všechny peníze i tenhle dům, odjedu a už o mně neuslyšíte,“ škemrám.

„Nevykrucuj se,“ posmívá se mi Magdalena. „Postav se tomu jako chlap. A hlavně se nerozbreč.“

Popadne mě zoufalství jako nikdy. Vážně *dnes zemřu*. Už chápu, jak bylo lidem, které jsem sprovodil ze světa. Zmohu se jen na to, že se znovu pořádně napiji.

„A nechlastej tolik!“

„Sakra!“ Bouchnu do stolu a zvednu se tak prudce, až se mi zatočí hlava. „Chceš mě připravit o všechnu majetek, o tenhle

dům i o život. Ani blbou buchtu si nemůžu vzít. Aspoň tu flašku mi nech!“ Poprvé jsem na svoji ženu zakřičel. Mám trochu výčitky. Ale na druhou stranu – nejspíš to bylo i naposledy.

Vykročím ke dveřím. Tuším, že jakmile je otevřu, můj život skončí. Tu chvíli, než opustím dům, se snažím co nejvíc protahovat. Pomalu si nasadím cylindr, opřu se o futra a prohlédnu si manželku i zamračeného šerifa, kteří mě do vstupní haly následovali. Pozdvihnu láhev. „Tak hodně štěstí. Vám i tomu děťátku!“ „Vypadni už!“

Nadechnu se a vykročím na verandu. Teď zemřu? Podlamují se mi kolena. Abych mohl sejít ze schodů, musím se držet zábradlí. Lidé chodí po ulici jako těla bez duší a bezostyšně mě sledují. Zastavím se uprostřed hlavní třídy a všimnu si siluet ozbrojených mužů na kraji města, kteří hlídají, abych neuprchl. Chytré. Takže dnes skutečně zemřu.

Magdalena s Cameronem stojí u okna a sledují, co se bude dít. Vzduch nabitý elektřinou ohlašuje přicházející bouřku. Dusno a vedro by se daly krájet. Je šero, jako by ani nebylo poledne.

Mám se pokusit o útěk? Jistě bych se akorát ztrapnil. Plazil bych se v prachu, prostřílený jako řešeto, křičel bych bolestí, škemral o milost... Ne, bude vážně lepší postavit se tomu čelem. Dnes zemřu, ale snad si neudělám moc ostudu. Je mi do breku a třesu se strachy. Pevně tisknu hrdlo láhve, jako by mi měla dodat odvahu. Vlastně mi ji dodává. Napiji se a vykročím k radnici.

Moje radnice. Já jsem ji stavěl. Ale nečekal jsem, že zrovna tam skončí můj život, do háje! Teď zemřu. Já nechci! Odhodlaně a hrdě, povzbuzuji se. Prudce rozevřu dveře a zvolám: „Dobré poledne, tak jsem tady!“

Přes třicet mužů sedících v lavicích se otočí, z toho dostanu přišernou trému a rozklepu se ještě víc. Místostarosta, který stojí za řečnickým pultem na pódiu, oněmí. Všichni na mě zírají a nikdo se ani nehne, jako by se zastavil čas. V sále je snad ještě větší dusno než venku a takové ticho, že by bylo slyšet spadnutí špendlíku na zem.

Vyrazím k pódiu. Snažím se uličkou mezi lavicemi procházet rovně, abych zakryl, jak jsem pod obraz. Hlava se mi motá a připadám si jako ve snu.

Tichem se rozlýchá klapání mých bot o prkennou podlahu. Teď jistě všem dojde, že nosím podpatky, abych vypadal vyšší. Určitě by znělo lépe, kdybych měl na patách ostruhy, jenomže nejezdím na koni, takže bych je měl vlastně jen na parádu. Ale zase by teď pěkně chrastily...

Do toho ticha a mého klapání se ozve zvuk, který bezpečně poznám:

Cvak.

Někdo natáhl kohoutek zbraně.

Cvak.

Cvak.

Pár dalších zbraní. Nevidím kdo.

Že by kovář? Nebo prodavač? Možná krejčí... Ne, to jsou poslední slušní lidé zde. Ti by nezavraždili nevinného člověka. Mě. Krucinál, já zemřu!

Cvak.

Spíš to byl některý z těch ochlastů. Jenom doufám, že se trefí správně a neudělají ze mě mrzáka, to by bylo vskutku nepříjemné.

Mrazí mě v zádech a čekám, že každou chvíli někdo vystřelí. Skoro nedýchám, je mi na zvracení a tep mi bubnuje v hlavě. Nyní zemřu. Ale nikdo se k tomu nemá. Nakonec se dopotácím až na pódium.

„Ještě není čas na váš proslov,“ zmíní místostarosta.

„Je čas!“ řeknu a zasměji se, protože zrovna je čas jsem říkával odsouzencům, když jsem je měl dovést pod šibenici. Pak jsem je sám oběsil, jelikož jsem v Marslandu šetřil i za kata. Sedm vteřin... Jak dlouho budu naživu, když mě střelí do hlavy? Nebo do hrudi? Asi to bude velmi bolet. Proboha, já nechci umřít!

Cvak.

„Stejně čekáte na mě,“ řeknu a mírně místostarostu odstrčím. Předpokládám, že to teď schytám, když jsem všem tak pěkně na očích, ale chlapi jen sedí jako pecky a zírají. Položím láhev na pult a opřu se o něj. Stloukal jsem si ho sám, aby to tu vypadalo seriózněji. Málem jsem si tehdy prošpikoval ruku hřebíky.

Venku hřmí a jsou slyšet první dešťové kapky dopadající na střechu, jinak v sále panuje hrobové ticho. To zase bude hlavní třída pěkně rozbahněná...

Vytáhnu z náprsní kapsy složený list. „Připravil jsem si pro vás krásnou řeč. Vymýšlel jsem ji celou cestu sem. Obsahuje nějaké motivační citáty, návrhy, jak podpořit ekonomiku v Marslandu a další...“ zarazím se a prohlédnu si své sousedy. Zírají do země nebo na mě. V jejich pohledech vyčtu lítost, ale k akci se stále nikdo nemá, proto se rozhodnu jednat na rovinu, ať je jasno. „Moje milovaná žena mi před chvílí prozradila, že máte lepší plán, jak získat peníze.“ Možná je v mé řeči znát i značná dávka ukřivděnosti a sebelítosti. Uvědomuji si vůbec, jak je pro mě těžké vědět, že každou chvílí skončí můj život? Možná by bylo lepší, kdyby mě zastřelili hned po výstoupení z vlaku. Sice by to pro mě bylo velmi překvapivé, ale ušetřili by mi mnoho zklamání, nervů a strachu. „Sto dolarů pro každý dům v Marslandu. To je něco, panečku!“ zvolám ironicky.

V sále to začne šumět. Podle toho, co zaslechnu, všichni moc dobře vědí, o čem mluvím.

„Blbý proslov,“ zvednu papír a zamžourám na něj. „Psal jsem to ve vlaku, takže nepřečtu ani slovo.“ Spíš jsem tak opilý, že se mi text před očima rozmazává. Zmačkám jej a zahodím do rohu. Ta chvíle čekání na smrt mi přijde nekonečná. Snažím se na situaci plně soustředit a neutíkat v myšlenkách k nepodstatným prkotinám. Seberu whisky a odvázně se postavím do prostředí pódia. „Za tohle se omlouvám, normálně moc nepiji.“ Zamávám láhví. „Víte, když mi manželka řekla, že mě dnes zabijete, dostal jsem strach. Myslel jsem, že když budu namol, bude to lepší.“

Pořád ticho, jenom sem tam někdo někomu něco pošeptá.

„Vážně mě chcete oddělat?“ zakňučím, i když jsem chtěl znít spíš odvázně.

Diskuse občanů je už o něco hlasitější. Diví se, že jsem vůbec přišel, když o šerifově plánu vím.

„Neudělal jsem nic špatného...“ Tedy až na to, co dělávám, kdykoliv jedu do Hemingfordu, ale o tom moji sousedé nemají nejmenší tušení.

„Hele, kámo, neberte to osobně, ale prachy jsou prachy,“ ozve se z publika.

„Jó!“ přitakávají ostatní.

Tím mě ujistí. Je to pravda. Teď zemřu, jenom jim to teda trvá. Zhluboka dýchám a snažím se s tím co nejrychleji smířit... jako bych to nedělal poslední půlhodinu. Trochu se na sebe zlobím, že jsem takový zbabělec. Roztáhnu ruce a zapotácím se. „Tak proč nestřílíte?“

Střela mi proletí těsně nad hlavou a mírně mi posune cylindr. Rozklepanýma

rukama si ho sundám a zadívám se na úzkou díрку. Ta mohla být v mé hlavě. Nebo v paži či v hrudi. Do háje! Já teď zemřu!

Pozvracím se. Příšerný strach vystřídá stud. Ve vzpomínkách lidí nezůstanu jako statečný starosta, ale jako opilý a vystrašený zoufalec, který na pódiu před svou smrtí zvrací. Jestli si mě ovšem vůbec budou pamatovat. Nejspíš na mě zapomenou hned, jak se nade mnou zavře zem... Kam mě vlastně pohřbí? Budu vůbec mít označený hrob, nebo mě jen tak pohodí v horách?

Vrchní z baru odnaproti už to nevydrží a raději se ujme iniciativy. „Nerad to dělám, ale bude lepší, když to provedeme rychle, aby starosta moc netrpěl.“

Hezké, že to někoho napadlo. Jako bych už netrpěl nekonečným děsem!

„Kdo máte zbraň, postavte se tak, abyste neměli nikoho před sebou. Teda kromě pana Lawna, toho logicky před sebou mějte.“

Desítka mužů se s nelibým mručením zvedne. Určitě mají zbraň všichni, ale ostatním se zjevně nechce.

„Až napočítám do tří, vystřelíte. Vinu ponесou všichni, snad nám Bůh odpustí... Namířit!“

Při pohledu do desítky hlavní na mě jdou mdloby.

Barman začne počítat: „Jedna...“

Pevně zavřu oči a v duchu odříkávám otčenáš. Konečně mě napadla nějaká modlitba.

„Dva.“

Kam mě zasáhnou? Do hlavy? Do srdce? Všude? Snad zemřu rychle, aby mě to moc nebolelo...

Podlomí se mi nohy a sesunu se k zemi, ale necítím bolest. Že by to bylo až tak rychlé?

Ne, to není

zde v sále. Otevřu

oči. Už na mě nikdo nemíří, jelikož všichni pozorně poslouchají výkřiky a výstřely, které se ozývají z ulice.

Dokud oknem radnice neproletí zápalná láhev, která okamžitě podpálí čelní stěnu a vchodové dveře.

„Bandití!“ zvolá někdo a v sále vypukne panika. Chlapi se začnou tlačit k bočnímu východu a utíkat do uličky mezi domy.

Nevím, zda je to štěstí, ale na mě v ten okamžik naprosto zapomenu. Jaká to náhoda, že banditě napadnou naše město zrovna ve chvíli, kdy se má konat moje vražda!

Zmohu se jen na to, že se doplazím za řečnický pult. Tuším, že tlačit se k východu by bylo bezvýznamné, vzhledem k tomu, že si momentálně všichni přeji moji smrt.

„Aspoň zamkneme, ať uhoří,“ rozhodne někdo a ozve se rachot klíče v zámku.

Hezká vyhlídka... Ale co teď? Plameny už pohlcují pódium a celý sál hoří. Bez ohledu na to, zda je zamčeno, stejně už bych se přes oheň k východu nedostal. Šaty mi na pár místech vzplanou, ale zvládám je uhasit poplácáním. Kašlu a dusím se. Je mi příšerně horko. Co že to ten tlustoch říkal? *Neboj se toho ohně, Wintone...* Proboha, jak se ho mám nebát? Vždyť uhoření je nejbolestivější možná smrt! Četl jsem mnoho knih o inkvizici a honech na čarodějnice, kde byla smrt uhořením tak detailně popsána, že mi z toho bylo úzko už tehdy. A nyní? Když se ke mně plameny neúprosně blíží? Čím jsem si to zasloužil?! Možná bych to mohl udělat jako Johanka z Arku – zhluboka inhalovat dým a tím se rychle připravit o vědomí jedovatými zplodinami. Nebo bych se mohl pokusit o útěk, to je také možnost...

Šatnou s mřížemi v oknech nemám šanci uprchnout. Kudy tedy? Inhalovat, nebo utíkat? Vyběhnu po schodech do prvního patra, kde mám kancelář. Obával jsem se, že mi pukne srdce, až svůj pečlivě vedený archiv a pilně zpracované výkazy uvidím v plamenech, ale nevidím vůbec nic – místnost je zcela zaplněna kouřem. Je mi horko, jako bych sám hořel, a toužím po doušku čerstvého vzduchu. Vsadím na jistotu a pokračuji po žebříku na půdu. Zde už je kouře méně, ale stále se dusím a kašlu. Oči mě příšerně štípají, ale naštěstí vidím vikýř. Mám co dělat, abych se k němu dostal. Dbám na to, abych neztratil cylinder – pokud mám uhořet, pak jako správný gentleman s pokrývkou hlavy. Otevřu okno a vylezu na střechu.

Vzduch! Prudký déšť! To je úleva! Konečně se zhluboka nadechnu. Plameny sice šlehají ze všech stran budovy, ale díky letní sprše je střecha zatím studená. Letnou kontrolou dojdou k závěru, že již nehořím, ale zelenkavý satén je seškvářený a zbarvený do černa. Snad mě oblečou do něčeho seriózního, než mě pohrbí, uvažuji. Jestli to takhle půjde dál, za chvíli budu vypadat jako škvarek.

Když se dostatečně nadýchám vlhkého vzduchu, posadím se vedle komínu a rozhlédnu po městě. Lidé utíkají před bandity a zoufale křičí: „Všichni tady zemřeme!“ Několik domů na konci ulice také hoří, včetně pobočky banky, kterou lupiči zapálili nejspíš poté, co ji vybrali.

No do háje! Redburn! Nyní ho vidím a poznám podle zářivě rudé košile. Všichni ostatní bandité jsou proti němu a jeho kumpánům zlatí. Vyvraždí obyčejné lidi po stovkách, zapaluje s chutí, co se dá, a sem tam srovná se zemí celé město. Jeho společníci jsou krvelační vrazi bez špetky slitování. A kdo se dostane přímo do blízkosti Redburna, ten nemá sebemenší šanci vyváznout živý.

Plameny se již proírají střechou, ale naštěstí dál ode mě. Uvědomím si, že pro uklidnění pořád pevně tisknu v dlani láhev. Aspoň ji dopiji, než uhořím. Nebo než mě někdo zastřelí. Toto je absolutně na pytel! I odsouzení vrazi vědí, kdy a jak zemřou, taková nejistota je přišerná. Ale třeba mám ještě šanci to celé přežít... Skočít ze střechy by byl hloupý nápad, jelikož na ulici stále pobíhají bandité a hned by mě zastřelili. Ale možná to bude lepší než uhoření či otrava výparů z ohně.

Několikrát si loknu a přemlouvám svůj žaludek, aby mi to nevrátil. Nechápu, jak otec může pít kořalku takhle rychle a nepozvracet se. Ach jo, poslední, co mi řekl včera u večeře, bylo: „*Furt si hraješ na starostu? Kdybys byl aspoň starosta Hemingfordu, to bys možná stál za řeč. Ale Marsland? Pfff.*“

A já jsem se Marslandu pořád zastával. „*Je to skvělé město, žijí tu poctiví lidé...*“ Krucinál, jak jsem mohl být tak slepý? Ne, hlupák jsem byl. Pořád jsem. Křiváka bych nepoznal, ani kdyby stál přede mnou. Nebo kdyby mi brousil manželku... Blbci nemají na světě místo. Z hlediska přírodního výběru, o kterém jsem četl v teorii vědce Darwina, je výhodnější, aby se rozmnožovali gauneři, ne naivní troubové, jako jsem já. Proto mi Bůh nedopřál děti. Patří mi to.

Bandité vtrhnou do mého domu, aby jej vykradli. Hrkne ve mně. Strach o Magdalenu, o vlastní život, vztek, pocit křivdy i lítost se ve mně mísí, ale nemohu s tím nic dělat, jelikož jsem uvězněn na střeše, která prohořívá, jako by nepršelo. Z domu vyběhne

zadním východem Cameron a schová se ve stodole. Srab! Kdo jiný by se měl banditům postavit než šerif? A Magdalenu nechal uvnitř! Po chvíli ji bandité vytáhnou na ulici. Ani nedýchám, jak se o ni bojím. Ano, i po tom, co mi provedla, mi na ní stále záleží. Jeden z banditů, černochoch s dlouhými vlasy spletenými do podivných copů, jí roztrhne halenu a zaboří svůj špinavý obličej mezi její ňadra. Slyším, jak Magdalena piští, to je tak srdcervoucí... Nakonec ji bandita jen nakopne do zadnice a ona sprintem uteče. Uleví se mi.

Plameny jsou už příliš blízko mě. Opět mám, i přes silný déšť, pocit, že sám hořím. Asi je čas na poslední cigaretu, napadne mě. Vyštrachám z kapsy tabatěrku, jenomže jsem při zběsilém úprku vytrousil sirky. Přiblížím se s cigaretou v ústech k okraji střechy, abych si připálil. Ani nevím jak, ale probořím se a slétnu na ulici. Přistanu v bahně obličejem dolů, a ještě na mě spadne prázdná láhev od whisky. Jak se mírně nadzvednu, žaludek se ozve a pozvracím se. Horší už to snad být nemůže. Z bláta vyštrachám zlomenou cigaretu, vložím si ji do úst a odvážím se podívat nad sebe. Ležím u nohou koně, na kterém nesedí nikdo jiný než... samotný Benito Redburn! Pár palců od obličejce mám hlaveň jeho brokovnice. Ano, může to být horší. Výhrůžně se mračí a skutečně mě k smrti děsí. Víím moc dobře, že černé oči drsného Měxičana jsou to poslední, co jeho oběti vidí. Čekám jen na chvíli, kdy stiskne spoušť a ustřelí mi hlavu.

„Co ty seš, kurva, zač?“ zaburácí místo výstřelu. Má takový temně hluboký hlas.

„Starosta,“ odpovím a snažím se, aby mi z pusy nevypadla cigareta.

To ho rozesměje. „Takže sám starosta se rozhodl bránit tohle město?“

Chlapi na koních se chechtají: „To je ale hrdina!“

Pochopím, že si se mnou chtějí ještě pohrát, než mě usmrtní. Stěží se vyškrabu na nohy, nasadím si děravý zablácený cylinder na hlavu a pohlédnu na hořící budovy. „Nemáte oheň?“

Smějí se, až se za břicho popadají. „Majó herój, pronto lo hará,“ hulákají španělsky.

„Ne, nechci posekat trávnik ani vyčistit toaletu,“ pokračují ironicky. „Klidně můžete jet dál.“

Redburn skloní brokovnici. Ani za tu jednu kulku jim nestojím? To mě tu nechají, aby po mně šli zase sousedé kvůli odměně? Nebo se snad mám zabít sám, abych měl konečně klid?!

„Jedu s vámi!“ řeknu rozhodně.

Redburna to překvapí. Zírá mi do očí a snad ani nemrká. Mám pocit, že mě těmi černými tečkami upaluje víc než hořící radnice za mými zády, ale pohledem neuhnu, aby pochopil, že to myslím vážně.

„Zaplatím vám.“ Vytáhnu z kapsy obálku od matky, kterou rozevřu a vytáhnu bankovky. Sto šedesát dolarů! Tolik mám na výplatě jako starosta za čtvrt roku. Redburn by mě vlastně v tuto chvíli mohl odstřelit a peníze si jednoduše vzít... Jsem vážně totální imbecil.

„Dej to sem,“ natáhne ruku.

Obálku mu ochotně předám.

„Diego, vezmi ho,“ překvapivě přikáže komusi ze své bandy a vyrazí sprintem z města.

„Jestli mě pobleje, tak ho zabiju,“ zamrmlá plešatý svalnatý Měxičan a pomůže mi, abych se posadil za něj. Vážně jsem nečekal, že se zachovají takto. Jsem mile překvapen.

V silném dešti a za doprovodu blesků se vydáme na cestu. Na kopci zastavíme, aby se Redburn mohl ještě pokochat uhasínajícími plameny. „Škoda, že tak chčije, mohla to bejt lepší show,“ zmíní zklamaně.

Poté jedeme další dvě hodiny, než dorazíme do Redburnova tajného tábora mezi skalami. Aspoň, že už neprší.

„To jste mě mohli zabít dřív. Nemuseli jste mě vozit až sem...“

Redburn mě zaslechne. „Myslel jsem, že se k nám chceš přidat.“

„Nejsem šupák jako vy. Jen jsem chtěl vypadnout z Marslandu,“ přiznám a posadím se k ohništi, jako bych už nebyl ožehlý dost. Utíkat do pouště by nemělo cenu. Bojovat s nimi? To už vůbec. Třeští mě hlava z kocoviny, jsem potlučený z pádu ze střechy, popálený a totálně vyčerpaný. Je mi naprosto ukradené, co se mnou bude. Chci se jenom ohřát. Tuším, že si to slíznu,